

Arrest

nr. 280 785 van 24 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MIR-BAZ en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 2 mei 2019. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') nam op 18 november 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloot eveneens verzoeker niet te erkennen als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren in zijn arrest nr. X van 29 april 2020.

1.2. Zonder het Belgische grondgebied te verlaten diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in op 14 augustus 2020.

De commissaris-generaal nam op 14 december 2020 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.3. Verzoeker dient op 22 december 2020 in België een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal nam op 25 februari 2021 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.4. Zonder het Belgische grondgebied te verlaten diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in op 26 juni 2021. Op 11 juli 2022 neemt de commissaris-generaal de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U, T. Z., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtun te zijn en meer specifiek van de stam Momand, en het soennitische geloof te belijden. U kent uw geboortedatum niet maar verklaarde 20 jaar oud te zijn tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. U bent geboren in het dorp Surdak, dat deel uitmaakt van Baru en is gelegen in het district Rodat van de Afghaanse provincie Nangarhar. U hebt daar ook altijd gewoond. U bent nooit naar school geweest en volgde ook geen lessen in de moskee of madrassa en bijgevolg bleef u ongeletterd.

*U verklaarde bij uw eerste verzoek om internationale bescherming dat uw broer W. tolk was voor de Amerikaanse strijdkrachten. Vanwege de werkzaamheden van W. werd uw familie bedreigd door de taliban. Indien W. niet stopte met zijn werk, gingen de taliban zijn familie vermoorden. W. weigerde echter te stoppen met zijn werkzaamheden. Hierop vielen de taliban uw huis binnen. U kon zich echter verstoppen, waarna u Afghanistan verliet. U reisde via diverse doorreislanden naar België, waar u aankwam op 28 april 2019. U diende in België een **eerste** verzoek tot internationale bescherming in op 02 mei 2019.*

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt u volgende documenten neergelegd: een taskara (Afghaans identiteitsbewijs), kopieën van uw taskara en dat van W. Z., kopieën van documenten betreffende het werk van W. Z., een dreigbrief van de taliban, en de enveloppe waarmee de documenten naar u werden verzonden.

Op 18 november 2019 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw voorgehouden verblijf in het dorp Baru, district Rodat, provincie Nangarhar, wegens uw lacunaire geografische en socio-politieke kennis over deze beweerde herkomststreek. Evenmin werd er geloof gehecht aan de vervolging die u ervoer vanwege de werkzaamheden van uw broer W.. U ging in beroep tegen deze beslissing, waarbij u een vrees inriep dat de taliban u onder dwang zouden rekruteren vanwege de problemen die uw familie met de taliban had gekend. Met het arrest nr. 235.670 van 29 april 2020 nam de RvV een gelijkaardige beslissing als het CGVS.

*Zonder het Belgische grondgebied te verlaten diende u op 14 augustus 2020 een **tweede** verzoek om internationale bescherming in. Vervolgens verliet u België en reisde naar Frankrijk, waar u bent toegekomen op 28 september 2020. U diende in Frankrijk op 22 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Onder de Dublinregels bleek België evenwel verantwoordelijk voor uw procedure, en daarom keerde u terug naar België teneinde uw tweede verzoek om internationale bescherming verder te zetten. U verklaarde dat u op advies van derden frauduleuze verklaringen had afgelegd tijdens uw eerste verzoek. In weerwil van uw oorspronkelijke verklaringen bent u wel degelijk zes jaar lang naar school geweest. Daar waar u werkelijk heel uw leven in Afghanistan hebt doorgebracht in het dorp Baru in het district Rodat, bent u eigenlijk reeds uit Baru vertrokken in 2015, en niet in 2017 zoals u tijdens uw eerste verzoek had verklaard. De werkelijke reden van uw vertrek is dat de taliban uw naam op een lijst hadden gezet van jongeren die verplicht werden om hun rangen te versterken. U vreesde bij terugkeer dan ook door de taliban te zullen worden gedood. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek hebt u een bundel foto's neergelegd van uzelf in uw herkomstdorp, onderweg naar Europa en in Europa, alsook de verpakking waarmee deze foto's naar u werden verstuurd. Op 14 december 2020 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek tot internationale bescherming onontvankelijk. Immers, uw aangepaste verklaringen dat u eerder was vertrokken uit Baro hadden geen weerslag op het feit dat uw kennis omtrent de regio uitermate gebrekkig en lacunair was. De foto's die u laattijdig neerlegde waren ook allerm minst afdoende om uw eerder ongelooftwaardige verklaringen omtrent uw*

herkomst te remediëren. Het nieuwe asielrelaas dat u aanbracht, met betrekking tot een gedwongen rekrutering, werd eerder al als ongeloofwaardig bestempeld door de RvV, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde was. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 22 december 2020 diende u een **derde** verzoek om internationale bescherming in. U bracht geen nieuwe inhoudelijke elementen aan, en baseerde uw vrees bij terugkeer enkel op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. U legde daarbij ook enkele foto's en video's neer om aan te tonen dat uw problemen reëel zijn en om aan te tonen dat u effectief afkomstig bent uit Rodat. Op 25 februari 2021 verklaarde het CGVS uw derde verzoek niet-ontvankelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder dat u België hebt verlaten diende u op 26 juni 2021 een **vierde** verzoek om internationale bescherming in. U baseert dit vierde verzoek op dezelfde vrees die u hebt uiteengezet tijdens uw tweede en derde verzoek: dat u vreesde onder dwang te zullen worden ingelijfd door de Taliban. In ondergeschikte orde vreest u de algemene veiligheidssituatie in uw herkomstregio. U geeft een nieuwe versie van uw familiesamenstelling: in werkelijkheid leeft uw vader wel nog. Uw ouders hebben eigenlijk een andere naam dan degene die u had opgegeven tijdens uw vorige verzoeken. U hebt vier broers en twee zussen. Ter ondersteuning van uw huidige verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een foto van uw eigen taskara, foto's van de taskara's van uw vader en twee van uw broers, een foto van certificaat van uw school met daarop de punten van klas 10 t.e.m. 12, en een bundel medische documenten. Op 07 maart 2022 liet uw advocaat een kopie van een medisch getuigschrift bestemd voor de dienst Humanitaire Regularisaties van DVZ toevoegen aan het dossier. Op 11 mei 2022 stuurde uw advocaat een kopie van een brief van DVZ waarin uw regularisatieverzoek ontvankelijk werd verklaard, alsook twee medische attesten over uw mentale toestand naar het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verwijst weliswaar naar een probleem met uw heup (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 12) en legt daarvan ook documenten neer. Een medisch probleem met uw heup verhindert evenwel niet dat u op volwaardige wijze hebt kunnen deelnemen aan het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), in staat was om uiteen te zetten waarop u het huidige verzoek baseert, en ter ondersteuning van uw verzoek documenten hebt kunnen neerleggen. Uit de later neergelegde medische documenten blijkt dat u sinds december 2021 psychologische begeleiding krijgt voor een slaap- en depressieproblematiek. Voor diezelfde problematiek krijgt u sinds 09 mei 2022 medicatie. Echter, op het ogenblik dat u bij DVZ specifiek werd gevraagd naar het bestaan van omstandigheden die uw deelname aan een interview zouden bemoeilijken, bracht u zo geen elementen ter kennis (DVZ, Vragenlijst Bijzonder Procedurele Noden). Uit de notities van het interview dat u hebt afgelegd bij DVZ (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek) blijkt voorts dat u in staat was om de vragen te begrijpen, uw antwoorden erop te formuleren en te verduidelijken indien u hierom werd verzocht. Evenmin hebt u nadien aan de Belgische asielinstanties laten weten dat er in uw toenmalige verklaringen onvolkomenheden of fouten zouden zijn geslopen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst er moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming hebt uiteengezet. **In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw beweerde herkomst uit Rodat niet geloofwaardig werd geacht** waardoor uw beweerde problemen aldaar evenmin geloofwaardig waren. Uw kennis van de regio was immers ondermaats. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. Hierna diende u een tweede verzoek tot internationale bescherming in. U bracht aan dat u in 2015 vertrok uit uw beweerde herkomstregio, twee jaar eerder dan wat u beweerde bij uw eerste verzoek om internationale bescherming. Tevens stelde u zes jaar naar school geweest te zijn, in tegenstelling tot uw eerdere verklaring dat u analfabeet en ongeschoold was. Gezien u echter nog steeds verklaarde uw gehele leven te hebben doorgebracht in Rodat, kon uw vroegere vertrek en hogere scholingsgraad geenszins verklaren waarom uw kennis zodanig ondermaats was. U legde ter staving van uw herkomst ook foto's van uzelf neer. Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen in dit verband konden deze privéfoto's allerminst overtuigen, wat ook gold voor de foto's en video's die u in het kader van uw derde verzoek hebt neergelegd. Daarbij deed het gros van deze foto's niet eens vermoeden dat ze in Afghanistan werden gemaakt, laat staan dat ze uw herkomst uit Rodat konden bevestigen. Uw beweerde herkomstregio werd aldus telkens opnieuw ongeloofwaardig bevonden. Daarnaast wijzigde ook uw asielrelaas doorheen uw procedures. Tijdens uw eerste verzoek verwees u bij het CGVS naar een vrees om door de taliban te zullen worden gedood vanwege de werkzaamheden van uw broer W.. Tijdens de beroepsprocedure stelde u dan weer dat u het land ontvluchtte wegens een vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban omdat uw broer Wadan voor de Amerikanen had gewerkt. Tijdens uw tweede verzoek hield u het erop dat u gedwongen rekrutering vreesde, maar sprak u niet langer over problemen die voortvloeiden uit de job van uw beweerde broer W.. Gezien de RvV dit motief van gedwongen rekrutering echter al behandelde tijdens het beroep van uw eerste verzoek en als ongeloofwaardig bestempelde, was een nieuwe beoordeling niet aangewezen. U diende geen beroep in tegen de niet-ontvankelijkheid van uw tweede en derde verzoeken. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek **geen bijkomende inhoudelijke verklaringen** hebt afgelegd. Wel hebt u een **nieuwe versie gegeven van uw familiesamenstelling**, die u ondersteunt met foto's van taskara's van uzelf en diverse bloedverwanten. Het is evenwel niet ernstig dat u tracht uw herkomst aan te tonen aan de hand van identiteitsbewijzen van personen die volgens uw eerdere verklaringen niet bestonden of reeds waren overleden. Het CGVS brengt daarbij ook in herinnering dat u van uzelf, uw zogezegd overleden vader en van uw blijkbaar niet-bestaande broer W. ook reeds taskara's hebt neergelegd tijdens uw eerste verzoek. Dat u thans impliciet erkent dat het hier allemaal vervalste stukken betreft is een treffende illustratie van de geringe bewijswaarde van Afgaanse documenten vanwege de hoge graad van corruptie in uw herkomstland (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Ditmaal legt u trouwens niet één enkel origineel stuk neer maar slechts foto's van nauwelijks leesbare documenten waarvan op geen enkele manier de authenticiteit kan worden nagegaan. Deze volstaan hoegenaamd niet om de geloofwaardigheid van uw familiesamenstelling of herkomst op te krikken. Dat u tevens een document neerlegt waarop uw punten zouden staan van het tiende, elfde en twaalfde schooljaar kan evenmin serieus genomen worden. U hield tijdens uw eerste verzoek namelijk vol dat u ongeletterd en ongeschoold was, een bewering die u hebt ingetrokken tijdens uw tweede verzoek toen u stelde slechts zes jaar lang naar school te zijn geweest. U hield trouwens ook voor dat uw lage scholingsgraad het u onmogelijk maakte om gedetailleerde verklaringen af te leggen over uw beweerde herkomstregio. Dat u nu de punten van uw twaalfde en laatste schooljaar hebt neergelegd wijst er dus vooral op dat u dermate verstrikt geraakt in uw eigen leugens dat u er zelf niet langer wijs uit wordt.

In verband met de door u neergelegde medische documenten volstaat het om te besluiten dat deze geen enkel verband houden met uw nood aan internationale bescherming. Deze documenten kaderen kennelijk in een procedure tot het verkrijgen van een verblijfsrecht op basis van uw gezondheidstoestand bij DVZ. Het CGVS is dus niet de bevoegde dienst aan wie deze stukken moeten worden voorgelegd en ontwaart in deze documenten ook geen nieuw elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat er aan u internationale bescherming zou moeten worden toegekend.

Gezien bovenstaande vaststellingen besluit het Commissariaat-generaal dat u in dit verzoek tot internationale bescherming geen enkel nieuwe element aanbrengt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u de Vluchtelingenstatus moet worden toegekend, of om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw interview bij DVZ op 16 juli 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw **individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Er moet voorts worden vastgesteld dat u de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet werd geweigerd omdat er geen geloof werd gehecht aan uw regio van herkomst. De vaststelling dat uw herkomst ongeloofwaardig is, blijft ongewijzigd. Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in uw land van nationaliteit wijst het CGVS echter op wat volgt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de

machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

*Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de***

bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève; van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker herinnert aan de vier elementen in de vluchtelingendefinitie, stelt dat hij bij een eventuele terugkeer vreest onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en dat hij de bescherming van het land van herkomst niet kan invoeren omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolgers zijn. Hij wijst er op dat hij drie jaar in België woont en meent dat het op heden onmenselijk is om van hem te verwachten terug te keren naar het land van herkomst en zich te vestigen tussen Barbaarse Taliban.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motiveringsplicht *juncto* de schending van het gelijkheidsbeginsel *juncto* de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent dat verwerende partij nagelaten heeft om rekening te houden met de volgende elementen: *"Het profiel van verzoeker als iemand die meerdere jaren in Europa woont. Als iemand die zeer ziek en zorgbehoevend is. De DVZ verklaart niet zomaar een aanvraag artikel 9ter vw ontvankelijk. Verweerster heeft dit element niet op een correcte wijze betrokken in haar oordeel. Over de Afghaanse nationaliteit van verzoeker is geen twijfel. Verzoeker meent dat hij daarom gezien zijn persoonlijke situatie in aanmerking komt voor de internationale bescherming – sub bescherming B grond. De machtswijziging in Afghanistan."* Verzoeker verwijst vervolgens naar volgende landeninformatie en meent dat dit rapport volledig van toepassing is in zijn situatie: *"September 2019 | Stahlmann, Friederike (Author), published by Informationsverbund Asyl und Migration Afghanistan. Study on living conditions and experiences of Afghans who have been deported from Germany. Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen (Special or Analytical Report, German). Zur Diskussion der methodischen Grenzen der quantitativen Dokumentation von Opfern siehe Stahlmann (28.3.2018), Gutachten Afghanistan, erstellt für das Verwaltungsgericht Wiesbaden. Abrufbar bei ecoi.net, ID 1431611, Kapitel 7. 11 Vgl. zusammenfassende Diskussion in Stahlmann a. a. O. [...] Referenzen in Stahlmann a. a. O. (Fn. 10), Kapitel 13.16 Für die Diskussion der in Afghanistan üblichen Unterscheidung in "erfolgreiche Rückkehrer", zu denen Abgeschobene und formell freiwillige Rückkehrer gehören, und erfolgreiche Exilafghanen«, die einen dauerhaften Aufenthaltstitel in Europa haben und in Afghanistan zu Besuch sind, s. Stahlmann a. a. O. [...] Friederike Stahlmann: Erfahrungen abgeschobener Afghanen Asylmagazin 8 - 9 / 201 9278 VORABVERSION Themen des Berliner Symposiums 2019 schungssetting hat jedoch methodische Grenzen, die die Repräsentativität der Ergebnisse einschränken. [...] Friederike Stahlmann: Erfahrungen abgeschobener Afghanen Asylmagazin 8 - 9 / 201*

9280 VORABVERSION Themen des Berliner Symposiums 2019 gitimiert. [...] Asylmagazin 8 - 9 / 2019 281 VORABVERSION Friederike Stahlmann: Erfahrungen abgeschobener Afghanen möglichen Rückkehr nach Deutschland. Der möglicher- weise verzerrende Effekt ist somit verhältnismäßig gering. https://www.ecoi.net/en/file/local/201_7434/AMI_9-8-9_bearbeitung_stahlmann_vorab_91009.pdf."

Verzoeker meent dat hij net als deze terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa en dat de wijziging in de veiligheidssituatie een nieuw element is waarmee verwerende partij geen rekening gehouden heeft en heeft nagelaten deze fout te compenseren door aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 15, b van de Kwalificatierichtlijn. Hij meent dat mocht terugkeer een optie geweest zijn hij al eerder teruggekeerd zal zijn naar zijn land van herkomst en dat het feit dat hij bijna 4 jaar rondloopt op zoek naar bescherming is een bewijs dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst. Verzoeker betoogt vervolgens:

"De terugkeerders worden ook vaak beschouwt door de Taliban als ongelovige personen. Ook personen die beschouwd worden als 'verwesterd' lopen in Afghanistan een risico op vervolging. Dit blijkt uit talrijke bronnen. Zo erkennen de UNHCR-richtlijnen voor het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van asielzoekers uit Afghanistan van 2018 terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep. Dit wil zeggen dat zij een verhoogd risico lopen slachtoffer te worden van daden van vervolging. Zie pagina 10 van dit rapport: Verwesterde Afghanen worden in Dari 'qarbzadeh' genoemd.⁹⁶ Daden van vervolging tegen deze groep kunnen uitgaan van zowel AGEs als van hun gemeenschap en van overheidsfunctionarissen.⁹⁷ Deze vervolging gebeurt op grond van het behoren tot de specifieke sociale groep van verwesterde Afghanen, maar ook op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie. <https://nansen-refuaee.be/wo-content/uploads/2021/05/NANSEN-Profile-3-21-Hazaras-Afghanistan.pdf>. Heeft verweerster dit rapport gelezen? Jonge Afghanen die in Europa wonen, zijn totaal veranderd en het is onmenselijk om hen bescherming te weigeren. Vooral wanneer mensen nu in Kaboel hun eigen kinderen verkopen om rond te komen. Vooral wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran. De handeling van verweerster zorgt alleen dat mensensmokkelaar nog rijker worden. U mag geen hond vastbinden in Afghanistan van vandaag (een Afghaanse uitdrukking) laat staan een mens die meer dan 12 jaar in Europa gewoond heeft. Dit is een persoonlijk element waarmee rekening moet gehouden worden. Vooral wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran. 10.000 jonge Afghanen per dag. 5.000 met visum en 5.000 illegaal. Thousands of Afghans fleeing to Iran daily <https://www.youtube.com/Avatch?v=vLFC7Q5Y6Lw>."

Verzoeker betoogt vervolgens dat het percentage van acute ondervoeding in Afghanistan een belangrijk element is voor de toekenning van de subsidiaire bescherming en dat dat verwerende partij dit niet onderzocht heeft en in de plaats hiervan een "waanzinnige paragraaf schrijft". Verzoeker vraagt zich af of verwerende partij hem en de Raad aan het misleiden is door dergelijke nonsens te schrijven en meent dat zij haar verantwoordelijkheid moet nemen en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij verwijst vervolgens naar rechtspraak van de rechtbank in Zwolle van 10 juni 2013 waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening moet worden gehouden met humanitaire gronden en waarin de rechter rekening houdt "met het voedsel crisis en het algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief". Hij stelt dat in dit geval niet de beoordeling van een IVA aan de orde is maar dat het arrest naar analogie mag toegepast worden. Verzoeker citeert vervolgens uit https://www.unicef.nl/pers/2021_-10-06-helpt-afghaanse-kinderen-onder-vijf-jaar-looptrisiko-op-ondervoeding en vraagt zich opnieuw af of verwerende partij dit rapport gelezen heeft of verwacht dat "hij naar Afghanistan terugkeert en zich schuldig maakt aan diefstal om voor zijn onderhoud te voorzien? Of moet hij afstruinen vuilnisbakken bij hotels?" en citeert <https://www.rd.nl/artikel/948542-aftellen-naar-een-regelrechte-catastrofe-in-afghanistan>.

Verzoeker herhaalt nogmaals dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa en meent dat verwerende partij over dit punt niet over informatie beschikt en citeert https://www.ecoi.net/en/file/local/2067833/61_d851_cd4.pdf. Hij stelt dat dit eveneens een persoonlijk element is waarmee verwerende partij geen rekening gehouden heeft bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en zelfs geen rekening heeft gehouden met het rapport Amnesty International Report 2021/22; "The State of the World's Human Rights: Afghanistan" 2021, <https://www.ecoi.net/en/document/2070218.html>. Hij meent dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt in de loop van procedure nog bijkomende bewijzen te zullen voorleggen om zijn lang verblijf in Pakistan als Afghaanse vluchteling aan te tonen.

In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM juncto schending van artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet. Hij wenst te verwijzen naar paragraaf 39 van het "Elfgafagi"-arrest en besluit: "Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Verzoeker is van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komen."

Verzoeker vraagt in hoofdorde verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het attest van BJB toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 5 oktober 2010 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota neer op 12 oktober 2022 waaraan een medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken van 26 september 2022 en een intakeverslag van het Ziekenhuisnetwerk Antwerpen Dienst volwassenenpsychiatrie van 19 mei 2022 en een medisch attest van 20 september 2021 van longarts dr. P.B..

4. Beoordeling

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p.95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en

de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van de Asielprocedurerichtlijn. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van deze Richtlijn geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek bevat. De Raad dient rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan deze bepaling van het Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

De formulering van artikel 40 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn) bevat geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek.

In zijn arrest *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken, waarbij in een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase of voorafgaand onderzoek *“om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 36). Slechts indien dit daadwerkelijk het geval is wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn *“teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 37). Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het Hof wijst er verder op dat de Asielprocedurerichtlijn geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat dus ook in het geval van een volgend verzoek de beoordeling hiervan moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Bij de uitlegging van de desbetreffende bepalingen van de Asielprocedurerichtlijn wijst het Hof uitdrukkelijk op overweging 36 van deze richtlijn waaruit blijkt dat de procedure voor toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel heeft de lidstaten in staat te stellen om elk volgend verzoek dat wordt ingediend zonder nieuwe elementen of bevindingen als niet-ontvankelijk af te wijzen teneinde het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen. Het onderzoek van een volgend verzoek dient volgens het Hof dan ook beperkt te blijven tot *“de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het*

kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd” (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 50). De uitlegging die zou inhouden dat elk volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden op de enkele grond dat het is gebaseerd op elementen of bevindingen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn vorig verzoek had kunnen voorleggen, zou volgens het Hof verder gaan dan noodzakelijk is om de eerbieding van het beginsel van het gezag van gewijsde te waarborgen en zou afbreuk doen aan een behoorlijk en volledig onderzoek van de situatie van verzoeker (HvJ, C-18/20, 9 september 2021, punten 43 en 44).

De beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van een volgend verzoek moeten, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, gebeuren overeenkomstig artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Kwalificatierichtlijn) en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 61).

Tot slot heeft het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld dat: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt 62).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Beoordeling van de nieuwe elementen

4.4.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn drie vorige verzoeken om internationale bescherming zijn vluchtrelaas op een aantal essentiële punten, met name de datum van zijn vertrek en de reden voor zijn vlucht uit Afghanistan heeft aangepast. Waar hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat hij analfabeet was, nooit naar school was geweest, zijn familie en hijzelf bedreigd werd door de Taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broer W. als tolk, verklaarde hij in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming dat hij op advies van derden frauduleuze verklaringen had afgelegd tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Hij verklaarde toen dat hij zes jaar lang naar school was geweest en zijn dorp Baru in het district Rodat in 2015 had verlaten en niet in 2017 zoals hij bij zijn eerste verzoek om

internationale bescherming had verklaard. Verzoeker gaf verder ook aan dat de werkelijke reden voor zijn vertrek uit Afghanistan was dat de Taliban zijn naam op een lijst hadden gezet van jongeren die verplicht werden om hen te vervoegen.

In de beslissing van de commissaris-generaal genomen inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat verzoeker zijn beweerde levenslange verblijf in het dorp Baru, gelegen in het district Rodat van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die hij er zou hebben meegemaakt. Verder werd ook vastgesteld dat verzoeker geen familieband met W.Z. aannemelijk kon maken en dat de door hem beweerde bedreigingen die zouden voortvloeien uit het werk van W.Z. allerminst overtuigen. In zijn arrest nr. 235 670 van 29 april 2020 bevestigde de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij van zijn geboorte tot aan zijn vertrek in het dorp Baru in de provincie Nangarhar in Afghanistan heeft verbleven. Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet oordeelde de Raad dat een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden maar niet aangetoonde regio van herkomst niet kan volstaan, dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken en dat verzoeker hierin manifest faalt.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen beroep indiende tegen de onontvankelijkheidsbeslissing genomen door de commissaris-generaal met betrekking tot zijn tweede en derde verzoek om internationale bescherming. In het kader van zijn derde verzoek vreesde verzoeker de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en legde daarbij foto's en video's neer om aan te tonen dat zijn problemen reëel zijn en dat hij effectief afkomstig is uit Rodat. De commissaris-generaal oordeelde in zijn onontvankelijkheidsbeslissing dat de door verzoeker aangebrachte elementen niet als nieuwe elementen konden beschouwd worden die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Bij de indiening van zijn huidig volgend verzoek verklaart verzoeker vooreerst eerlijk te willen vertellen over zijn familiale situatie en dat hij hierover niet de waarheid heeft verteld onder invloed van anderen. Hij verklaart zes broers en zussen te hebben, allen geboren te Baro en stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Baro slecht is nu de Taliban grotendeels controle heeft over hun streek. Verzoeker stelt dat hij is gevlucht omdat hij niet wou ingaan op de eis van de Taliban om deel te nemen aan de jihad, een vergriep waarop volgens verzoeker de doodstraf staat. Verzoeker licht verder ook toe dat hij erg naïef was toen hij naar België kwam en dat medebewoners hem zeiden dat hij een aantal zaken niet mocht vertellen omdat hij dan een weigeringsbeslissing zou krijgen. Hij legt bij de indiening van zijn verzoek ook een aantal documenten neer en licht deze ook kort toe in de verklaring volgend verzoek. De foto's van taskara's van verzoeker, van verzoekers vader, van zijn broers N. en K. en het certificaat van zijn school, klas 10-11-12 legt verzoeker neer om aan te tonen dat hij en zijn familie daadwerkelijk afkomstig zijn uit Baro. Met de medische documenten wil verzoeker het CGVS op de hoogte stellen van zijn slechte medische toestand. Hij verklaart dat het naar aanleiding van de pandemie erg moeilijk is om de originele stukken te versturen en te ontvangen vanuit Afghanistan en stelt dat deze foto's via Whatsapp zijn verstuurd door zijn broer N.. Na zijn verklaring volgend verzoek, opgetekend op 16 juli 2021, legt verzoeker op 7 maart 2022 een medisch getuigschrift voor de Dienst Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken neer, de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 maart 2022 waarbij de aanvraag 9ter ontvankelijk werd verklaard, een attest van het Fedasil Opvangcentrum Kapellen van 9 mei 2022 waarin wordt geattesteerd dat verzoeker medicijnen neemt in het kader van een slaap-en depressieproblematiek en een brief van de medische dienst van hetzelfde Opvangcentrum van 11 mei 2022 waarin wordt gesteld dat verzoeker sinds december 2021 in begeleiding is omwille van psychologische stress en vermoeden van PTSD. In het attest wordt verder gesteld dat er sprake is van hoge lijdensdruk, multiële trauma's en een verstoord basisveiligheidsgevoel en dat verzoeker de laatste maanden erg veel last heeft van cognitieve problemen, waaronder vergeetachtigheid (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stukken, 7, 8, 9). Verder blijkt uit het bij aanvullende nota bijgebrachte intakeverslag van het ZiekenhuisNetwerk Antwerpen, Dienst Volwassenenpsychiatrie van 19 mei 2022 ondermeer dat sprake is van suicide-ideatie zonder concrete plannen en wordt besloten tot een depressief toestandsbeeld, mogelijk in het kader van PTSS en wordt aangewezen medicatie aanbevolen. In het eveneens bij aanvullende nota bijgebrachte medisch getuigschrift van 26 september 2022 wordt melding gemaakt van tuberculose, met aanhoudend pijnsyndroom alsook van suïcidaliteit en verergering van de klachten indien de behandeling vroegtijdig wordt stopgezet.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen verklaringen aflegt met betrekking tot zijn beweerde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan die een ander licht kunnen werpen op de reeds eerder gemaakte beoordeling van deze problemen in het kader van zijn vorige verzoeken.

Verzoeker baseert zich immers opnieuw op de aangepaste versie van zijn vluchtaanleiding zoals uiteengezet tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming, die door de commissaris-generaal reeds onontvankelijk werd verklaard en waartegen verzoeker geen beroep aantekende. Verzoeker brengt hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht werpen op zijn eerdere verklaringen over zijn beweerde problemen met de taliban en de beoordeling ervan door verwerende partij in het kader van zijn vorige verzoeken. De door hem voorgelegde documenten hebben betrekking op zijn medische situatie en zijn identiteit en regio van herkomst, maar bevatten verder geen informatie met betrekking tot zijn beweerde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan. Verder wordt noch bij de indiening van zijn verzoek, noch in het verzoekschrift uiteengezet hoe deze documenten een nieuw licht kunnen werpen op de geloofwaardigheidsbeoordeling van deze beweerde problemen. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker ook in het kader van zijn huidig volgend verzoek, de door hem beweerde problemen met de taliban niet aannemelijk maakt en zijn verklaringen en de door hem voorgelegde documenten, geen nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt omwille van de door hem voorgehouden, maar reeds ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan.

4.4.2. Waar verzoeker geen nieuwe elementen bijbrengt met betrekking tot de door hem voorgehouden maar in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan, stelt de Raad vast dat verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal documenten neerlegt die minstens een indicatie zijn van een specifieke kwetsbaarheid van verzoeker ten gevolge van een ernstige medische problematiek. De ernst van deze problematiek staat niet ter discussie en wordt in zekere mate ook bevestigd door het gegeven dat verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 maart 2022. Deze specifieke kwetsbaarheid van verzoeker is een relevante factor bij de beoordeling van diens nood aan internationale bescherming, gelet op de beschikbare landeninformatie inzake de huidige situatie in Afghanistan, zoals hierna uiteengezet. Waar de beoordeling van verzoekers recht op verblijf op basis van medische redenen tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort in het kader van de daartoe voorziene procedure in de Vreemdelingenwet, moet deze onderscheiden worden van de beoordeling van verzoekers persoonlijke omstandigheden die, gelet op de EUAA “*Country Guidance*”, wijzen op een risicoprofiel in hoofde van verzoeker en mogelijk een verhoogd risico met zich meebrengen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst stelt de Raad vast, zoals terecht aangestipt in het verzoekschrift, dat, hoewel geen geloof werd gehecht aan verzoekers verblijf tot zijn vertrek in zijn regio van herkomst, niet wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit Afghanistan. Ook uit de vorige beslissingen genomen door de verwerende partij en het arrest van de Raad, dat dateert van meer dan een jaar voor de machtsovername door de taliban, blijkt weliswaar dat verzoekers verblijf in deze regio tot zijn vertrek uit Afghanistan niet geloofwaardig geacht, maar dat verzoekers Afghaanse nationaliteit verder niet wordt betwist.

4.4.3. In de door verwerende partij in de bestreden beslissing en haar aanvullende nota geciteerde EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022 worden personen met een handicap en personen met ernstige medische problemen, met inbegrip van mentale gezondheidsproblemen opgenomen als risicoprofielen aangemerkt die, afhankelijk van risicobepalende factoren, een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben. In de EU AA Country Guidance wordt gesteld dat personen met een fysieke handicap en personen met mentale gezondheidsproblemen vaak gestigmatiseerd worden. Hun fysieke of mentale toestand wordt vaak beschouwd als verbonden met Gods wil en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of door hun families komt voor. In de EU AA Country Guidance wordt gesteld dat vrouwen, ontheemden en teruggekeerde migranten met mentale gezondheidsproblemen, in het bijzonder kwetsbaar zijn. Uit de door verzoeker neergelegde documenten blijkt dat verzoeker kampt met psychologische problemen, waarvan de ernst niet wordt betwist. Niet elke persoon met een ernstige ziekte of mentale gezondheidsproblemen riskeert vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de EUAA Country Guidance moet de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert, rekening houden met risico-verhogende factoren zoals de aard en visibiliteit van de fysieke of mentale handicap, de negatieve perceptie van verzoekers situatie door zijn familie etc. (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, p. 105 – 106). Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier kan niet blijken dat werd gepeild naar mogelijke risicobepalende omstandigheden in hoofde van verzoeker ten gevolge van zijn mentale problemen en de mate waarin verzoeker hierdoor vervolging riskeert.

Voorts wordt in de bestreden beslissing verder gesteld dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat sinds de machtsovername door de taliban het niveau van het willekeurig geweld significant is gedaald, en dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt evenwel niet ontkend dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een zekere mate van willekeurig geweld op het grondgebied van Afghanistan. Verwerende partij gaat immers, en overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 39) over tot de beoordeling van verzoekers persoonlijke omstandigheden en stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan en dat het CGVS evenmin beschikt over *“elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”* Hieruit blijkt dat de regio van herkomst van verzoeker in Afghanistan van ondergeschikt belang wordt geacht bij de beoordeling van verzoekers nood aan bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet, daar waar eerst wordt gesteld dat hem de subsidiaire bescherming werd geweigerd omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn regio van herkomst. De Raad stelt bijgevolg vast dat de bestreden beslissing berust op intern tegenstrijdige motieven wat betreft de relevantie van verzoekers regio van herkomst in Afghanistan. Bovendien stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing bij de beoordeling van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet geen rekening wordt gehouden met verzoekers specifieke kwetsbaarheid ten gevolge van zijn medische problemen zoals die blijkt uit de documenten die hij bij zijn huidig volgend verzoek heeft neergelegd en dateren van na de definitieve beslissing over zijn vorig verzoek om internationale bescherming. Dit wijst er op dat de commissaris-generaal het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft onderzocht. De bij aanvullende nota door verzoeker neergelegde documenten bevestigen de actualiteit van zijn medische problemen en bevestigen verzoekers specifieke kwetsbaarheid ten gevolge van deze problematiek.

In acht genomen wat voorafgaat, meent de Raad dat verzoeker een nieuw element heeft voorgelegd dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, waardoor het volgend verzoek verder en ten gronde moet worden onderzocht door de commissaris-generaal. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd en dient de zaak te worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 juli 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET